

Anđeli na zadatku

(prema književnom predlošku Sanje Polak „Dnevnik dobrih anđela“
igrokaz napisale Sanja Slivar i Ivana Kuna)

LIKОВI (djeca): TOMO
DAVID
ANA
JOSIPA
MAŠA
LATICA

LIKОВI (anđeli): ANĐEO MIRA
ANĐEO SVJETLOSTI
ANĐEO PRIJATELJSTVA
ANĐEO RADOSTI
ANĐEO LJUBAVI

(anđeli sjede u publici; svira glazba; na sceni su djeca u razredu koja gestikuliraju, glazba se polagano utiša i tada se čuje razgovor o božićnom igrokazu kojega pripremaju)

MAŠA: Ma... bit će to super! Ukrasit ćemo učionicu, iznenadit ćemo roditelje...

ANA: Donijet ćemo kuglice, šarene vrpce...

JOSIPA: Napisat ćemo božićne čestitke!

MAŠA: Donesite sutra lutke pa ćemo odabrati najljepšu koja će biti mali Isus.

TOMO (*bezvoljno*): Anđeli, bebe, kuglice, šljokice... Sve mi je to tako bezveze.

DAVID (*trgne se nakon razmišljanja*): OK. Ako već moram biti u tom igrokazu, mogu li ja biti Gabrijel?

ANA: Nikako. Anđeli su uvijek bijeli.

JOSIPA: I plavokosi kao ja.

ANA: Ti bi mogao biti Gašpar, znaš onaj crni od triju kraljeva (*okreće se ostalima*) a anđeli će biti...

DAVID: Ne. Ja bih radije bio Gabrijel, anđeo koji lebdi nad štalom.

ANA: Neće to ići...

DAVID: Baš me briga! Anđeli ionako ne postoje! (*odlazi u kut i ljuti se*)

TOMO (*cokće*): Baš ste morale... Vi morate biti najpametnije! Kako znate kako anđeli izgledaju kad ih nitko nikada nije vidio? Možda su baš crnokosi i tamne kože - ako postoje.

ANA: Naravno da postoje... i uvijek su naslikani kao plavokosi, u bijelom, nježni, pahuljasti, nasmiješeni...

JOSIPA: Postoje ako vjeruješ u njih.

MAŠA: Ne vidimo ih, ali tu su oko nas. Pomažu nam da budemo dobri, ustrajni, hrabri.

TOMO: Dobro. Ali, i dalje ne znamo kako oni izgledaju.

ANA: Što vi sada izvodite! Dogovorili smo se...

JOSIPA: Znali ste da ćemo u igrokazu imati anđele...

MAŠA: Tako je, moraju se znati pravila...

ANA: Pa ne može svatko raditi što hoće...

(graja i međusobno prepirka)

(scena se „zamrzne“, glazba počne svirati, iz publike dolazi anđeo mira i predstavlja se)

ANĐEO MIRA: Zovem se Mirni i anđeo sam mira. Ovaj nemir doista više nisam mogao izdržati. Svojim mirom smirit ću ovu nemirnu scenu. Mir je važan za sve, treba ga pronaći u sebi i dijeliti ga s drugima. Svaki dan odvojite nekoliko trenutaka za svoj mir.

Ja, anđeo mira
želim da nitko nikoga ne dira,
želim da nitko nikome ne smeta,
mir vam svoj šaljem
na sve strane svijeta!

(laganim dodirrom po ramenu dodiruje svako učenika i tada scena „oživi“, a učenici su sada smireni)

ANA: Ljudi, nemojmo se svađati! Ide Božić, moramo biti radosni, veseli...

MAŠA: Budimo strpljivi, sve se možemo lijepo dogovoriti.

JOSIPA: Učiteljica uvijek kaže: „Vi ste moje krijesnice!“, znači da svijetlimo i u najvećem mraku.

TOMO: Normalno da svijetliš kad ti je tata električar.

JOSIPA (*bez uvrede*): Tvoj nije, ali i ti svijetliš.

(svi se smiju i nastavljaju se tiho dogovarati dok iza pozornice dolazi anđeo svjetlosti s lučicama u rukama i predstavlja se)

ANĐEO SVJETLOSTI: Ja sam anđeo svjetlosti. Ovo je moja najbolja prijateljica (*pokaže na lučicu*). Volim sve što svijetli: svjećice, lampice, prskalice, krijesnice. Volim sunce, mjesec i zvijezde. Veselim se svjetlu, darujem svjetlo i potičem sve oko sebe da svijetle i svoje svjetlo daruju drugima. Moja svjetlost obasjava sklad, radost i ljepotu.

(anđeo svjetlosti odlazi u pozadinu, učenici sad glasnije razgovaraju)

MAŠA: Nedostaje mi David. Kakvi smo mi to prijatelji? Dogovaramo se i pripremamo, a njega nema.

ANA: Pa kad ne želi biti Gašpar.

JOSIPA: Ako ne želi, ne mora. Ako želi biti Gabrijel, neka bude Gabrijel.

MAŠA: Idem ja po njega. (*odlazi*)

(scena se „zamrzne“, glazba svira, iz publike dolazi anđeo prijateljstva i predstavlja se)

ANĐEO PRIJATELJSTVA: Želim svima biti prijatelj. Želim sve naučiti da budu pravi prijatelji. Zato sam ja anđeo prijateljstva. Prijatelji su svuda oko nas, samo ih treba gledati i vidjeti, slušati i čuti. Darujte jedni drugima osmijehe, lijepe riječi, zagrljaj. Budite jedni drugima prijatelji i u dobru i u zlu. Prijateljski vas pozdravljam i prijateljsku pusu šaljem svima!

(anđeo prijateljstva odlazi u pozadinu, scena se „odmrzne“, dolaze Maša i David)

TOMO: Evo Davida!

ANA: Davide, oprost, ružno smo se ponijeli.

JOSIPA: Možeš biti lik koji želiš.

DAVID: Rekao sam da želim biti anđeo Gabrijel.

TOMO: Ti budi Gabrijel, a ja ću biti Gašpar. Namazat ću si lice crnom bojom i ta-daaa - eto Gašpara!

MAŠA: Bravo Tomo! Ti si pravi prijatelj!

JOSIPA: Pravi prijatelj je poput anđela: tu je kad nam zatreba.

ANA: Super je što smo opet svi zajedno.

(djeca se u pozadini vesele, iz pozadine dolazi anđeo radosti)

ANĐEO RADOSTI: Radujem se iz sveg srca što sam ovdje među vama jer ja sam anđeo radosti. U svemu nastojim naći nešto čemu ću se radovati. Kada mi je teško, sjetim se ljudi koji bi se i sami rastužili prepoznavši tugu na mojem licu. Tada bi umjesto jednog tužnog anđela bio i jedan tužni čovjek. I tuga bi putovala od jednoga do drugoga. A ne, ne, ne! Zbog moje radosti i drugi postanu radosni i radost putuje... Zašto sam danas radostan? Pa zato što sam upoznao ovu djecu, zato što ste vi ovdje, zato što dolazi Božić, zato što imam divne prijatelje od kojih ste neke i upoznali, a neki su na nekom drugom zadatku, na primjer anđeo istine, anđeo ustrajnosti, anđeo vjere... Ima ih puno i sigurno ću nekoga zaboraviti ako budem i dalje nabrajao. Ostalih se sami sjetite! Juuupiiii!

(anđeo radosti odlazi u pozadinu, djeca nastavljaju razgovarati)

TOMO: Gle Mašo, došla ti je sestra.

LATICA: Bok ljudi! Mašo, donijela sam ti kuglice koje si tražila.

JOSIPA: Joj, što su lijepa. *(gleda kuglice)* Hoćeš nam pomoći ukrasiti učionicu?

LATICA: Ne mogu, žurim kući, pišem lektiru.

DAVID: Pa kako ti se dalo dolaziti samo zbog kuglica?

LATICA: A što ću s njom? Ipak je to moja mala seka. *(štipne je za obraz)*

MAŠA: Daj, nemoj!

DAVID: Nema šanse da moj brat tako nešto za mene napravi. Ma, neće mi ni sendvič složiti!

TOMO: Da vam kažem čemu meni sestra služi? *(glumata sestru)* „Daj mi pola čokolade!“ Ili: „Van iz moje sobe!“, a najdraže mi je kad mi kaže: „Please, nemoj reći mami.“

MAŠA: Ma nas dvije se vooolimo! *(grle se)*

(glazba počne svirati, iz publike dolazi anđeo ljubavi, glazba se samo stiža dok se on predstavlja)

ANĐEO LJUBAVI: Imam čast predstaviti se posljednji. Anđeo sam ljubavi i sve vas volim! Omiljene su mi riječi ljubav, ljubavni, ljubiti, zaljubiti, ali riječi su u ljubavi manje važne - važna su djela. Da biste voljeli druge, morate voljeti sebe. Ljubav treba pronaći i dijeliti s drugima jer ljubav se jedina množi kada se dijeli.

U svakome od nas postoji
jedno veliko pitanje koje nestrpljivo žuri,

pitanje veće od brda
i veće od dva brda
i jedna treperava duša što vjeruje u čuda,

i ako se u vama neke ljepote mreškaju
i neke svjetlosti rađaju,
onda je sasvim svejedno da li žmirite,
ili ne žmirite,
jer čuda se već događaju.

(glazba se pojača, iz pozadine dolaze sva djeca i anđeli s lučicama)

SVI: Sretan i blagoslovljen Božić i obilje ljubavi želimo vam svi!

K R A J

